

DEVOJANA:

Odprla in zaprla je vrata življenja . . .

ežno, ljubko deklico vidite tukaj na sliki. Stoji kakor med odprtimi vrati. Smehlja se kot angelček, ki se prikaže le za hip, a hipoma zopet izgine . . .

Da, stala je med odprtimi vrati življenja — polna ljubeznivosti in miline. Živela je življenje ljubezni poleg ljubeče svoje matere. Očeta ji je uplenil bojni vihar, ko je bila šele začela hoditi prve korake. — Odvedel ga je hrum na boje in od tod v ujetništvo na Rusko. Redka in redkejša so prihajala njegova poročila, slednjič so izostala popolnoma . . . Očeta ni nazaj . . .

Kdo ve, je li živ ali spava nevzdravno spanje na tujih tleh?! Se li vrne še kdaj?

In Slavica je dolgo, dolgo pričakovala ljubljenega očeta; kakor mamino, tako ga je klicalo tudi njeno srčece — a ni ga priklicalo . . .

Imela je Slavica še starega očeta in staro mamo. Oba je ljubila tako presrčno, saj je bila tudi ona iskreno, iskreno ljubljena od obeh. Bila je vsem največja radost in sreča, razvedrilo in nada; sladka tolažba mami in v neizmerni žalosti, uteha v boli hrepenenja...

Radi smo jo imeli vsi, ki smo jo poznali. Kako rada je imela tudi ona vse svoje znanke in znanke — male in velike! Razumno, ljubeznivo se je razgovarjala z vsemi, in tako ljubko je zvenel med pogovorčki njen zvonki smeh... A zdaj ga že dolgo ni slišati...

Slavica je zbolela in legla. Tiho je trpela hude bolečine, njena ustna so bila tesno stisnjena v presilni boli notranjega trpljenja... Nikoli ni tožila in jokala. Noč in dan je drhtela mamina duša v bolestnem strahu za življenje ljubljenega otroka. Toda vrata življenja so se počasi zapirala in hipoma so se zaprla! Ne odpro se nikdar več!

Le kratek čas so ji bila odprta vrata življenja. Komaj štiri in pol leta stara je preminila, je nehala dihati rožno dobo otroških let — in zdaj je ni več pri nas, je ni več pri mami, od katere se je poslovila tako težko! V zadnjih dihlih jo je objela z nežnimi ročicami, jo prižela k sebi, rekoč: »Mama, mama moja, bodi pri meni, rada bi te imela še dolgo, dolgo!...« A ni ji bila izpolnjena ta želja otroške ljubezni... Morala je od tod mala Slavica; odšla je — zaprla je vrata življenja za seboj.

In kje je sedaj? Zaprta so vrata — za njimi je večnost — ki je pokazala Slavico le za hip času našega življenja in jo potem zopet poklicala nazaj v varno domačijo, jo sprejela zopet v svoj objem neskončnosti in sreče, kamor pokliče tudi nas vse, ko se nam zapro vrata časnega življenja. In tam najdemo zopet Slavico, belega kri-latca — to vemo in zato ji kličemo: »Slavica, na snidenje!«

